

τὴν ἀσθένειαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἀσ-
σίαν της. Τρώσασα, ἤθελε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἴασιν,
ἀλλ' ἡ συμπαθητικὴ φύσις αὐτῆς, ἡ ἐρώσῃ ψυχῇ
της παρέσυραν αὐτὴν ἄκουσαν εἰς τὴν ἀπαρχά-
λυτον ἐκχυσιν τοῦ αἰσθηματός της.

Εὐτυχεῖς φύσεις, ἀλλὰ δυστυχεῖς δι' ἐαυτὰς καὶ
διὰ τοὺς ἄλλους!

Ἔως ἐδῶ ἐνομιζομεν, ὅτι εἶχε τελειώσει ἡ θλι-
βερά αὕτη ἱστορία, διότι δὲν ὑπεθέτομεν, ὅτι ὁ
θάνατος τοῦ Λεάνδρου ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς τὸν
τάφον ἢ καὶ νὰ θλίψῃ ἀπαρηγορήτως τὴν καρδίαν
τῆς νέας, ὅσον εὐαίσθητον καὶ ἂν τὴν ὑπολάβω-
μεν. Οἱ ἐρωτες καὶ οἱ τεθνεώτες λησμονοῦνται
ταχέως. Ἀλλὰ ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ἡ ἐξῆς ἐπιστολὴ τῆς
Ἰουλίας πρὸς τὴν Ἰριγένειαν, ἐν ᾗ θέλομεν ἶδει ὁ-
ποίας τρώντι θυσίας εἶναι ἱκανὴ νὰ πράξῃ ἡ γυ-
νὴ, τῆς ὁποίας ἡ καρδία διέμεινεν ἀγνὴ καὶ ἡ κοι-
νωνία πρὸς στιγμὴν μόνον ἠδυνήθη νὰ διαφθείρῃ.

« Φιλτάτῃ Ἰριγένεια.

« Μόλις μετὰ δύο μηνῶν βαρυτάτην ἀσθένειαν,
καθ' ἣν ἡ ζωὴ μου ἤλθεν εἰς κίνδυνον, ἀναλαμβά-
νω ὁπωσοῦν, καὶ ὁ πρῶτός μου στοχασμὸς εἶναι
διὰ σέ.

Ὁ σύζυγός σου, βουλευτὴς ἤδη, ἔρχεται εἰς τοῦ
πατρός μου, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἰδῶ.
Μανθάνω ὅμως, μὲ λύπην μου, ὅτι σὺ, φιλτάτη,
θὰ χρονίσῃς εἰς τὴν ἐπαρχίαν, καὶ φοβοῦμαι μὴ
ἐπὶ πολὺ, διότι ὁ βουλευτὴς σου δὲν θέλει εἰς με-
τακαλέσει ἐνταῦθα πρὶν ἢ γένῃ ὑπουργός. . . Ε-
νεπλάκῃς φίλῃ μου, μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀνοη-
σίαν, πλὴν τί μέλλει γενέσθαι; ὑπομονή.

Εἰς τοῦλάχιστον ἡ πολυπαθὴς, ἀπληγάγην ἀπὸ
πάντα ταῦτα. Ἐπιον πικρὸν ποτήριον, ἀλλὰ
τὸ ἔπιον μέχρι τρυγός. Τώρα δὲν μὲ μέλλει
πλέον. Ἄς πίπτουν καὶ ἄς ἀναβαίνουν ὑπουργοί, ἄς
γίνωνται καὶ ἄς ξεγίνωνται βουλευταὶ καὶ γε-
ρουσιασταί, ἄς ἔρχωνται γαμβροὶ φιλόπλουτοι ἢ
δοξομανεῖς, ἀδιαφορῶ πρὸς πάντα.

Μετὰ τοῦ Λεάνδρου συνετάφησαν ὅλοι οἱ πόθοι
μου, ὅλοι αἱ χαρμοναί μου ἐν τῷ βίῳ τούτῳ.
Οὐσα εἰσέτι ἐν τῷ κόσμῳ, μεταβαίνω συνεχῶς
ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀγγέλου τούτου, καὶ σπένδω
δάκρυα συντριβῆς καὶ ἐλπίδων ἐπὶ τῆς τέφρας του.

Ἀλλὰ ταχέως θέλω ἀποχωρήσει τῆς κοινωνίας.
Ἐδήλωσα εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅτι ἔχω ἀπόφασιν
ἀμετατρέπτου νὰ γίνω νύμφη τοῦ Κυρίου. Ὁ πα-
τήρ μου θὰ ἐνεργήσῃ νὰ μοὶ δοθῇ μία ἐκ τῶν δια-
λελυμένων γυναικείων μονῶν εἰς Πελοπόννησον,
καὶ μετὰ δύο ἄλλων κορῶν, τῶν φίλων μας Κη-
λιώπης καὶ Εὐανθίας, αἵτινες ἀηδίασαν, ὡς ἐγώ,
τὸ ψευδὲς καὶ πλάνον τοῦ κόσμου, θέλομεν ὑπά-
γει νὰ ζήσωμεν ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ἐ-
δρῶσωμεν οὕτως ἐν ἄσυχον καταφύγιον εἰς τὰς τε-
τραυματισμένους καρδίας τῶν νεανίδων καὶ τῶν γυ-
ναικῶν . . . τῶν δυστυχῶν! . . .

Θέλεις ἔλθαι νὰ ἰδῇς τὴν ἡγουμένην ἐμὲ καὶ ν'
ἀσπασθῇς τὴν χεῖρά μου, φιλτάτῃ Ἰριγένεια. Θά

μᾶς εὕρῃς τόσον ἀταράχους, τόσον εὐτυχεῖς, ὥστε
εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ ζηλεύσῃς τὸν ἅγιον βίον μας,
καὶ ὅτι θὰ ἐπρωτίμας μυριάκις νὰ ἦτο μεταξύ ἡ-
μῶν, ἢ ἐν μέσῳ τῆς ἀνοήτου τύρβης τοῦ κόσμου,
ἔστω καὶ ὑπουργίνα.

Μετὰ ἓνα μῆνα, Ἰριγένειά μου, ἀποθέτω τοὺς
τελευταίους ἐγκοσμίους πόθους μου ἐπὶ τοῦ φιλτά-
του τάφου τοῦ Λεάνδρου, καὶ ἐνδυομένη τὸ σχή-
μα, μεταβαίνω εἰς τὸ προσκύνημά μου.

Δέξαι λοιπὸν τὸν ἀσπασμόν μου τούτον, τὸν δι-
δόμενόν σοι τελευταῖον ἀπὸ μέσου τῆς κοινωνίας,
καὶ ἔλθῃ ἐν τῇ μονῇ νὰ δεχθῇς ἀσπασμόν ἀγγελι-
κόν, διότι ἐκεῖ μόνον ἀληθῶς ἡ γυνὴ μετουσιούται
εἰς Ἄγγελον.

Χαῖρε καὶ εὐδαιμόνει

Ἡ Ἰουλίᾱ σου. »

ΤΕΛΟΣ.

Κ. ΠΩΠ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Α Ν Θ Η

Α.

Σ' ἀγαπῶ δι' αὐτὰς ποῦ τόσον
Σὲ στολίζουν ἀρετάς.
Σ' ἀγαπῶ διὰ τὴν μαγεῖαν
Ποῦ τριγύρω σου σκορπᾷς.

Σ' ἀγαπῶ διὰ τὰ ἐντελῆ σου,
Σ' ἀγαπῶ διὰ τὰ ἀτελῆ,
Διὰ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰδικόν σου
Σ' ἀγαπῶ διότι εἶσαι ἐσὺ.

Καὶ μ' ἐσένα αὐτοὺς τοὺς τόπους
Ἀγαπῶ ποῦ κατοικεῖς,
Τὸν ἀέρα ὅπου ἀναπνέεις,
Καὶ τὸ χῶμα ὅπου πατεῖς.

Τὸ ὅ,τι ὑπάρχει, διότι ὑπάρχεις,
Διότι ζῆς, καὶ τὴν ζωὴν,
Ἀγαπῶ τὴν πλάσιν ὅλην
Διότι εὐρίσκεισαι εἰς αὐτήν.

Β'.

Ὅπου στέκομαι, ὅπου ὑπάγω,
Παντοῦ ὁ νοῦς μου ἐσὲ ζῆτεῖ,
Παντοῦ ἐμπρός μου ἐσὺ προβαίνεις,
Χωρὶς σὲ λείπει ἡ ζωή.

Ὅνειρεύομαι, καὶ ἐσένα
Εἰς κάθε ὄνειρον θεωρῶ,
Ἐξυπνῶ, καὶ εἶμαι σιμά σου,
Μοῦ ὁμιλεῖς καὶ σοῦ ὁμιλῶ.

Σὲ ζητῶ σ' τὴν κοινωνίαν,
Στάς ἐρήμους σὲ ζητῶ,
Μόνον σὲ στήν οἰκουμένην
Ἀκούω, βλέπω, ἐπιθυμῶ.

“Οπου εὗρίσκεισαι ἐκεῖ μόνον
 Λάμπει ὁ ἥλιος, λάμπει ἡ γῆ,
 Δὲν ὑπάρχουσι δι’ ἐμὲ οἱ τόποι
 Ὅσους, ὅποιους δὲν εἶσαι σύ.

Γ.

Εἶδες ποτὲ σ’ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν μου
 Στιγμὴν ποῦ νὰ μὴν ἔχη στεναγμόν,
 Τὴν σκοτεινὴν ἐξέτασες ζωὴν μου
 Χωρὶς νὰ εὐρῆς τῆς λύπης τὸν παλμόν;

Καθὼς ὁ πέπλος ποῦ νεκροὺς σκεπάζει,
 Οὕτως ἐμὲ σκεπάζει θλιβερά
 Ἀπελπισία φαρμακερά καὶ κράζει
 Ἐπάνω μου ὅλα τοῦ ἄδου τὰ δεινά.

Τὸ πᾶν γελᾷ πλὴν δὲν γελᾷ δι’ ἐμένα,
 Καὶ ἡ κτίσις πλέον σ’ ἐμὲ δὲν ἀντηχεῖ
 Ἐχασα πάσης σωτηρίας λιμένα
 Μὴν μὲ θέλγει ἐπιθυμία θερμή

Νὰ μὲ πλακώσῃ γρήγορα τὸ χῶμα
 Τὸ ὁποῖον πλακώνει τοιοῦτον θησαυρόν,
 Καὶ νὰ ἐνωθῇ τὸ κρῖον νεκρόν μου σῶμα
 Μὲ τὸ ἰδικόν της σῶμα τὸ νεκρόν.

Δ.

Ἐμείνα φεῦ! ὅτῃν οἰκουμένην μόνος,
 Τώρα δι’ ἐμὲ δὲν εἶναι πλέον ἐλπίς.
 Ὡς σύντροφός μου αἰωνίως μοῦ μένει ὁ πόνος,
 Σ’ ἐμὲ χαρὰς καμμία δὲν πίπτει ἀκτίς.

Τὸ παρὸν σκοτεινὸν προβαίνει ἐμπρός μου,
 Τὸ μέλλον φρικαλέον μ’ ἐπαπειλεῖ,
 Ὅλα τὰ κάλλη ἐχάθησαν τοῦ κόσμου,
 Ὅπου καὶ ἂν στρέψω ἀπελπισία καὶ ἐκεῖ.

Ἡνοίχθῃ χάσμα σ’ ὅλον μου τὸν βίον,
 Χάσμα τὸ ὁποῖον καὶ πλέον δὲν θὰ κλεισθῇ.
 Στὰ βάραιρά του μαίνομαι ὡς θηρίον
 Ἔως ποῦ ἡ ζωὴ καὶ ἡ μνήμη μου σθυσθῇ.

Ὡς θεραπείαν εὗρίσκω τὴν μεγάλην
 Πληγὴν, ὅπου μὲ καταπολεμεῖ,
 Καὶ ὅσον φρικτὴν καὶ ἂν ὑποφέρω πάλιν,
 τὴν ἀγαπῶ, διότι μὲ τυραννεῖ.
 ‘Ο Φοῖνιξ περιφ. σύγγραμ. ἐκ Κερκύρας.

Σ. Σ. Καταχωρίζομεν εὐχαρίστως τοὺς στίχους
 τούτους, διότι τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ συνδέεται
 στενῶς μὲ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν· τὴν θυγα-
 τέρα τὴν ὁποίαν δικαίως ὁ φιλόστοργος πατὴρ θρη-
 νεῖ, τὴν ἐθρήνησαν οὐ μόνον αἱ Ἰόνιοι νῆσοι, ἀλλὰ
 καὶ αὐταὶ αἱ Ἀθηναί.

Π. Κ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

— 2 —

Ἐλαφρὸς τὸν πόδα, φαιδρὸς τὴν καρδίαν, μὲ
 δαφνοστεφὲς μέτωπον καὶ κισσοστεμμένην λύραν,
 ἄδων ἐκ τῶν μουσοτρόφων τοῦ Ἑλικῶνος ἀρω-
 ρειῶν καταβαίνει ὁ δαιμόνιος.

Ἡσθάνθη τὸν ἔρωτα ὅστις εἰς τὸ λυκαυγὲς τοῦ
 βίου μαγεύει τὰς καρδίας δύο ἀγνῶν καὶ νοημό-
 νων πλασμάτων; τὸν ἔρωτα ὅστις κατοπτρίζε-
 ται εἰς τοὺς ἀστέρας, ἐρευνᾷ τοὺς χρησμούς τῶν
 ἀνθέων, ὡς ἱερὸν φυλάττει ἐν ξηρὸν χαιρέφυλλον,
 ἢ γονυπετὴς ἐν μυρόροδον μόνον ζητεῖ ἵνα τὸ πάλ-
 λον τῆς ωραιότητος κοσμίῃ στήθῳ. ἤκουσες περὶ
 τοῦ ἔρωτος, ὅστις φέρει τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν ἀ-
 φοσίωσιν μέχρι μαρτυρίου, τὴν δὲ πίστιν ἔως εἰς
 τὸν τάφον; τὸν ἔρωτα τοῦτον ψάλλει ὁ νέος
 Ὀρφεύς.

Ἄδει, καὶ θέλγῃ καὶ θέλγεται! Ἡ γόησσα τῆς
 ἔρατος χεὶρ ἐκρουσέ ποτε ἐρασμιωτέρας νευράς;
 Καὶ εἰς τὰς ἀθανάτους ἡμέρας τῶν ὑπὲρ τῆς
 ἐθνικῆς ἀνεγέρσεως ἀγώνων του, καὶ ἐν τῷ μέσῳ
 τῶν ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐνομίας πολυμύχθων προσ-
 παθειῶν του, καὶ κατὰ τοὺς πολιτικούς κλύδωνας
 τοῦ περιφανοῦς βίου του, καὶ εἰς τὸν σάλον τῶν
 ἰδιωτικῶν ἡμερῶν του, ὑπὸ ἐρώσεως μούσης ἢ ὑπὸ
 τυραννοκτονίου θεᾶς, ἀείποτε χειραγωγούμενος ὁ
 περιδόξος ἀοιδὸς ἔψαλλε τὰ ὁποῖα ἡ εὐγενὴς με-
 τριοφροσύνη του, εἰς τὴν σκόνιν τῆς βιβλιοθήκης
 ἄφηκε νὰ σήπονται ἔπη, καὶ ἄτινα, ταῖς προτρο-
 παῖς λογίων φίλων ὑπενδίδων, εἰς τὸν ἑλληνικὸν
 Παρνασσὸν ἤδη παρέχει.

Καὶ ἀλλοίμονον! θυγάτηρ κοσμημένη μὲ ὅσων
 ὁ Πλάστης διέχυσεν ἐπὶ τῆς γῆς καλλονὴν, ἀγνό-
 τητα, καὶ ἀγιότητα, ὅπως μᾶς δώσῃ νὰ ἐννοή-
 σωμεν, νὰ προαισθανθῶμεν καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν
 τὸν οὐρανὸν νεᾶνις ἀπὸ χάριτας, νηπιότητα καὶ
 ἔρωτα στεφανωμένην ἐνσαρκωμένος ἄγγελος, τὸ
 ἀντικείμενον ἦτο τῶν αἰωνίων πόθων καὶ τῆς δια-
 καοῦς τοῦ ποιητοῦ πατρὸς φιλοστοργίας. Πλὴν, Θεέ
 μου! ἡ τοῦ Ὑμεναίου χρυσόστιλπνος αὐγὴ εἶχε
 μόλις ἀνοίξει πρὸς αὐτὴν τὰ γελόντα βλέφαρά
 της, καὶ, ἡ ἀθῶα! ἀπὸ τὴν μαύρην τοῦ θανάτου
 πτέρυγα κατετραυματίσθη! Καὶ τὰ ἄνθη τοῦ γά-
 μου, ἄτινα χλοερὰ εἰσέτι ἐρωτοστεφὲς ἐκόσμου μὲ-
 τωπον, εἰς ἓνα τάφον κατεμύσαν!

Ὁ μυριόκλαυστος πατὴρ ὅτε τὸ νῆμα τοῦ ἀγ-
 γελικοῦ της βίου ἀπὸ αἰμοσταγῇ ἀρπυιανίδος κοπτό-
 μενον, τὰ πατρικά του σπλάγχχνα κατεσπαράχθη-
 σαν! Τῶν ἡμερῶν του τὸ ἄστρον εἶδε κατχθύν,
 ὅτε τῆς ψυχῆς του τὴν ψυχὴν ἀπώλεσεν!

Ἀπὸ θανατηφόρον τῆς καρδίας τραυματιστη-
 τούμενος, ἤρπασε τὴν λύραν, καὶ γλαυκὸς νυκτίλαος,
 ἥτις δὲν εὗρίσκει ἐρείπια διὰ νὰ θρηνήσῃ, ῥίπτεται
 ἐπὶ τοῦ λουλουδοχύτου τάφου της. Ἰδέτε τον, στα-
 γόνᾳ πρὸς σταγόνᾳ ῥέει τὸ ἐκ τῶν σπλάγχχνων